

Under en fjerdedel af os er fastansatte

En sygeplejerskes beretning fra min hverdag i 2019.

Læserbrev af Mia Sørensen, intensivsygeplejerske på Dronning Ingrid's Hospital.

På morgenmødet for sygeplejersker i sidste uge sad jeg med min, chef og i alt syv vikarer og planlagde dagens forløb. På min afdeling er vi fire faste ansatte og 20 vikarer for tiden. Den store andel vikarsygeplejersker er en hjælp for hospitalet, men værd at nævne så tærer det meget på kræfterne, når der ugentligt kommer nye og arbejder her i afdelingen:

- Hvorhenne opbevarer i..?

- Hvad plejer I at gøre, når patienten..?

Sådan lyder spørgsmålene på stribe hver eneste dag, og vi gør hvad vi kan for at oplære de nye og pleje patienterne så godt vi kan.

- Hvad siger hun? er også et spørgsmål jeg tit får som grønlandsktalende sygeplejerske. Selvom vi har tolke på sygehuset, og jeg ikke er uddannet som tolk men som intensivsygeplejerske, så foretrækker jeg faktisk at byde mig til som tolk. Det er der nemlig også fordele ved på afdelingen. En ulempe er, at jeg skal hjælpe de dansktalende kolleger hele tiden, men fordel er, at der er færre medicinske misforståelser mellem patient og os læger og plejere. Så uofficielt arbejder jeg både som tolk og intensivsygeplejerske, og i den rolle kan jeg lettest samtidig oplære alle vikarerne, som hele tiden kommer til afdelingen.

Mit læserbrev er ikke en kritik af mangfoldighed eller et slag for det grønlandske. Det er ikke fordi, jeg ikke bryder mig om mine vikarkolleger fra Danmark, Færøerne, Sverige og Norge. De fleste er meget kompetente, og alle på afdelingen gør vi hver dag en stor forskel for vores patienter. Men som jeg nævnte i starten af mit læserbrev, er der i øjeblikket 20 vikarer i min afdeling og fire ansatte (ekskl. de to ledere). Det er en massiv andel løstansatte, og fordi de fleste vikarer kræver løbende hjælp af os faste til at udføre arbejdet.

I sig selv er udgifterne til vikarer også store, fordi sygehusvæsenet vælger at skrue op for betalingerne til de dyre vikarbureauer frem for at bruge pengene på at øge andelen af fastansatte.

Jeg kommer desværre til at tænke på tidligere tiders udtryk 'limosinesygeplejersker', når jeg tænker på Naalakkarsuituts personalestrategi. Ifølge min fagforening bruger vores politikere et højt tocifret millionbeløb hvert år på at tilkalde sygeplejevikarer hertil fra private sygeplejebureauer, og det er som om, at den ene hånd ikke aner, hvad den anden laver. Man stopper ikke op og tænker den mindste smule på bundlinjen og laver en langsigtet plan til glæde for alle.

Cirka halvdelen af de mange vikaransatte på min afdeling kender heldigvis Grønland fra tidligere besøg. Og de er nok dyre at hyre, men i det mindste skal jeg ikke oplære dem fra bunden i vores arbejdsrutiner og i forholdene på Intensivafdelingen. Men vi tæller alligevel 20 højtlonnede vikarsygeplejersker fra udlandet og fire fastansatte her fra Nuuk på intensiv afdeling som sagt. Denne store forskel viser med al tydelighed, at vi ikke kan levere arbejdskraften selv til hele vores sundhedsvæsen. Det skal vi ikke skamme os over. Alle andre lande rekrutterer lægepersonel fra hele Verden, og der er stor debat om det i Danmark for tiden. Men jeg mener blot, at vi må kunne gøre det en smule bedre her med mere lokal rekruttering og gradvis efteruddannelse. I dag ligger vi på et nulpunkt, og vi kan kun gøre fremskridt.

Jeg ville elske, hvis vores land skiftede sundhedspolitik. Forestil jer en ny personalepolitik, hvor fastholdelse af personalet blev første prioritet. Man kunne løbende hyre lokale og gerne også dobbeltsproget sundhedspersonale, som gradvist kunne opkvalificere sig med årene. Det ville blive et forandret sundhedsvæsen med fordele for læger og patienter. Et tosproget og højere uddannet personale ville få mere overskud til at tage imod den nødvendige andel fagpersonale fra resten af Verden. Sygeplejerspersonale med kurser, certifikater og tilvalgte uddannelser står for evigt i gæld til deres arbejdsplads, og Grønland vil blive belønnet med en

mere solid masse af fastansatte, når de mærker at blive prioriteret som del af en langsigtet plan for kvalitetsløft.

Jeg har selv efteruddannet mig til intensivsygeplejerske på Kolding Sygehus, og jeg kan kun opfordre politikerne til at opprioritere midler til efteruddannelse og fastholdelse. Gør dette i stedet for jeres nuværende valg, hvor I forpligter jer til millionaftaler med vikarbureauerne. Det er Naalakkersuisuts ansvar, men det er selvfølgelig også sygeplejerskernes og lederne i sygehusvæsenet, som skal prioritere penge og tid til efteruddannelse af flere lokale sygeplejersker.

Mit læserbrev har jeg skrevet som privatperson.